

[Økonomi- og budgetministeren.]

drøftet sabbatår. Jeg tror, det er helt forkert, hvis man forestiller sig, at man kan sætte en samfundsmæssig udvikling i stå i et år. Det hører en fortidig tankegang til at tro det. Man kan ikke standse alting i 1 år i et samfund, et samfund er en levende mekanisme, der udvikler sig. Men det, vi kan gøre, er at være meget mere kritiske med hensyn til det, vi fra den offentlige sektors side sætter i gang, og regeringen har besluttet, og det er også tilkendegivet i det politisk-økonomiske udvalg, at vi på basis af oversigter, vi skal have fra de enkelte ministre i løbet af denne og den kommende måned, vil føre en stærkt tilbageholdende politik med hensyn til lovgivning, der er udgiftkrævende. Men det ville være helt urimeligt, om man sagde: alt skal standses.

Jeg vil gerne sige, når fru Grete Philip spørger, om lovreserven er opbrugt: ja, den er praktisk taget opbrugt. Men det er jo sådan med lovreserverne, at virkningerne af den lovgivning, man gennemfører, først og fremmest kommer til at vise sig året senere. Det skal man altså tage med i sin betragtning, når man vurderer det, der sker her. Gennemfører vi lovgivning af udgiftkrævende karakter i 1973-74, vil det i langt de fleste tilfælde først komme til at virke i 1974-75, og det skal vi naturligvis have med i erindringen. Alle Danmarks problemer er jo ikke overstået, når vi passerer datoen den 1. april 1974. Vi vil stadig have nogle tilbage i 1974-75, som også vedrører den offentlige udgiftspolitik, men det er vi altså helt opmærksomme på.

De mange rigtige betragtninger, som fru Grete Philip og andre ordførere gjorde gældende, skal jeg ikke nærmere kommentere. Jeg vil kun sige til hr. Lütken, der talte om kapitalstyring og andre ressourcer, at det at styre kapitalanvendelsen, hvis man ikke vil have en direkte planmæssig dirigering, der utvivlsomt kun ville komme til at omfatte under alle omstændigheder en del af kapitalanbringelsen, er en meget kompliceret affære. Det bliver de indirekte metoder i kapitalstyringen, som kommer til at blive de afgørende for ressourceanvendelsen, og det er stadig opfattelsen hos os, at ressourceanvendelsen, som både omfatter kapital og arbejdskraft, skal søges dirigeret over kapi-

talmarkedet og ikke over arbejdsmarkedet, og at metoden over kapitalmarkedet nødvendigvis i første række og aldeles afgørende må blive de indirekte styringsmekanismer. Jeg tror, man, hvis man gik til en direkte styring, ville komme til at gribe ind på en sådan måde i erhvervslivets og erhvervsvirksomhedernes dispositioner, at det ville have særdeles ugunstige virkninger for produktionslivets ugenerede forløb, men det, at det sker med indirekte midler, gør det naturligvis ikke mindre påkrævet nøje at overveje disse problemer.

Vi er fra regeringens side særdeles villige til at drøfte disse spørgsmål også i den kommende tid med det politisk-økonomiske udvalg.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: Den højtærede økonomiminister meddelte, at han gerne ville yde et bidrag til at klarlægge den historiske sandhed, og når man skal gøre en sådan bestræbelse, er det som regel fremmende for den historiske sandhed, at man holder sig til kendsgerningerne og ikke til egne formodninger og gætterier.

Når økonomiministeren siger, at venstre og radikale ikke ville et forlig med socialdemokratiet og SF, så ved økonomiministeren ikke noget om det. Han har en formodning, men en formodning hos økonomiministeren er ingen historisk sandhed.

Må jeg så sige, at det, økonomiministeren burde interessere sig for, når han vil vurdere, hvorfor der ikke kunne blive det, han kalder et forlig, er ikke besparelserne, det har afstemningerne vist i dag, men det, at der er en væsensforskellig vurdering af, hvad der skal til i den øjeblikkelige økonomiske situation. Hvor socialdemokratiet og SF mener, at det yder et bidrag til at rette den nuværende økonomiske situation op at kræve 500-600 mill. kr. mere op i nye skatter, havde vi andre den opfattelse, at det just ikke er nye skatter, men besparelser ud over dem, regeringen og SF kunne stå model til, der skulle til. Se, det ligner mere en historisk sandhed, når man skal finde frem til, hvorfor der ikke blev det, man kalder et forlig, mellem disse partier, at der er denne diametralt modsatte opfattelse af, hvad si-